

ITT BUDAPESTRŐL BESZÉLNEK

Külföldi üzletemberektől, kiállítóktól, pavilonigazgatóktól — vendégeinktől kértük: beszéljenek Budapestről. Ami valamennyiük közös vonása: ők a világ modern vándorai, sok országba utaznak, sok városban kötnek szerződéseket. Vannak közöttük, akik most először járnak fővárosunkban, vannak, akik már régi ismerősként érkeztek Budapestre. A vendég sokszor másként látja városunkat, mint mi, akik itt élünk. Dicsérték a közlekedést, a kiszolgálást, a fényreklámokat — budapestieknek talán meglepő vélemény. Mégis jóleső érzés volt hallani az elismerést, mert ismét bebizonyosodott: a nemzetközi vásár nemcsak kereskedelmi, gazdasági eredmények kövácsa, hanem alkalom rá, hogy a világ minden tájáról érkező vendégek, szakemberek tapasztalják, s hírről vigyék hazánk, fővárosunk fejlődését, gazdagodását.

Lev Garuszov,

Szovjetunió:

— Először vagyok Budapesten, s jóleső érzés tapasztalni: a budapestiek mindig jókedvűek, valami különös tehetséggel, ötletességgel tudják felhasználni szabad idejüket, sajátos, jellegzetes pesties hangulatot teremtve maguk között. Tudom, hogy centenáriumát ünnepli Budapest, s azt is tudom, hogy a város múltja, kultúrája, történelme sokkal régebbi. Viszont, ha az örökké jókedvű, temperamentumos pestieket nézem, amikor járnak pavilonunkat, arra kell gondolnom: ebben a városban mindenki fiatal maradt.

— Mindezek miatt nagy örömmel, hogy éppen Budapest fővárosát egyesülésének századik évfordulójának esztendejében vagyok a Szovjetunió pavilonjának igazgatója a Budapesti Nemzetközi Vásáron. Ha pedig kimegyek a városba — amire egyébként egésznapos elfoglaltságom miatt nehezen jut idő —, jó érzés látni az emberek szívéllyességét és vendégszeretetét.

Dr. Gerhard Heger,

Ausztria:

— Kiállításról bemutatóra, vásárról vásárra utazom. Sydneyt és Moszkvát éppúgy ismerem, mint Tokiót és San Salvadort. Voltak évek, amikor az esztendő tizenkét hónapjából kilencet töltöttem családomtól távol.

— Harmadszor vagyok a BNV-n. 1968 és 1969 után nagyon fontos haladás, hogy szakosították a vásárt. A BNV a legkedvesebb árube-mutatóim közé tartozik. S hogy nemcsak én érzem így, azt az is bizonyítja: csaknem harminc osztrák vállalat helyhiány miatt nem tudott eljönni. Amit talán én másképp csinálnék: kicsit rövidebbre venném a kiállítás idejét.

Marc Evard,

Franciaország:

— Ami Budapest száz évét illeti: ahányszor a magyar fővárosban járok, sosem mulasztom el, hogy ne keressem fel egyik-másik múzeumot, képtárat vagy a múlt élő, szabadtéri kiállítását, a várnegyedét. Őszintén állítom: ma már Európában kevés az olyan város, ahol annyi ritka történelmi kincset, értéket talál a látogató, mint Budapesten. Ha valamiért szívesen, akkor elsősorban ezért járok Budapestre. Az „elsősorban” szót azonban most

Hans von Bergen,

Svédország:

— Budapest: egyik favoritvárosom Európában. Ötödször vagyok itt, s mindig nagyon jól érzem magam.

— Miért?

— A városkép gyönyörű, a klíma jó, sok kitűnő lehetőség van a szórakozásra. Mindezen túl én enni és fürödni szeretek Budapesten. Kedvencem a Széchenyi. Nagy kár, hogy nem utazik több svéd ember Magyarországra. S van itt még valami, amit mi Skandináviában igen nagyra becsülünk: a zene, a klasszikus és a folklórmuzsika, hazájuk kultúrája. Vonzó és csábító az a nyíltság és barátság, amellyel bennünket, vendégeket fogadnak. Vonatkozik ez üzletfeleinkre is, akikkel kapcsolatunk igen jó. Önök az idén ünneplik fővárosuk centenáriumát — én most egy szép hagyományra gondolok: cégünk, az Alfa-Laval, a századforduló óta szállít gépeket Magyarországra...

Michel Pitteloud,

Svájc:

— Az idén először a köbányai vásárvárosban tizenegy svájci óragyár — csak háromt mondok példaként: a Doxa, az Omega, a Marvin — kollektív kiállításon mutatja be újdonságait. Igen elégedettek vagyunk helyünkkel.

— Másodszor járok Budapesten. Három dolog ragadott meg, s köt fővárosunkhoz. Az első: a rendkívüli vendégszeretet. A második: műemlékeik szépsége. A harmadik: Budapest csodás fekvése. Vonzó, csábító Budapest élénk élete. Üzleti ügyben vagy turistaként, de feltétlenül visszajövök fővárosunkba még az idén.

— Ami tetszik még — lehet, hogy ezt az itt élők nem érzékelik annyira, mint mi, látogatók —, kitűnő a kiszolgálás és alacsony az árak. Nos: én ezért is szeretem Budapestet.

Tuomo Suhomen,

Finnország:

— Sok országban, városban jártam már. Budapesten most vagyok először, s már az első napon megállapítottam, hogy a gyönyörű városhoz méltó a vásár rendezése. Bár a magyar szakemberek munkáját megnehezítette, hogy két helyen, a Városligetben és Kőbányán kapott otthont az idei árube-mutató, mégis a nehéz feladatot gördülékenyen, szervezeten oldották meg.

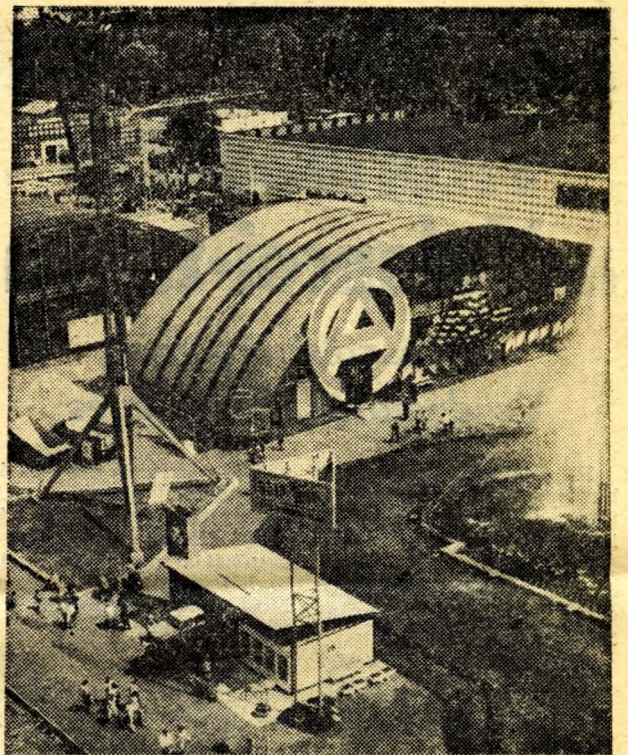
— Reggeltől estig a vásárban vagyok, ezért „különleges” szabad időt igyekszem teremteni, hogy ismerkedjek a várossal. Ma például hajnalban keltem és felsétáltam a Gellérthegyre. Az ébredő város izgalmas képe tárult elém. Azt ajánlották, hogy este is nézzek le a hegyről, mert akkor még szebb a látvány. Nem fogom elmulasztani. Voltam már a Várban is, kirándultam a Dunakanyarba. Két dolog különösen megragadott. Az egyik: néztem a szépen gondozott, jó termőföldeket, a másik: a magyarok nagyon szeretik a természetet, hiszen az út mellett végig hétvégi házak, nyaralók sorakoznak.

Ihehom Egedo,

Nigéria:

— Budapesten először vagyok, ám barátaimtól, akik itt tanultak, sok szöveget hallottam a magyar fővárosról. Amit tapasztaltam, mégis meglepett. Sok az autó, s a közlekedésben nincs fennakadás. Amikor ezt elmondtam magyar ismerőseimnek, úgy láttam: nem értenek velem egyet, s inkább a közlekedés gondjairól beszélnek. Pedig higgyék el, sok nagyvárosban örülnének, ha olyan lenne a közlekedés, mint Budapesten.

— Ami a vásárt illeti: jól szervezett, gazdag árube-mutató. S hogy ez nemcsak nekem, hanem az illetékes nigériai vezetőknek is a véleménye: magyar szakemberek tervezik és építik a mi fővárosunkban, Lagosban a vásárt.

Strug Elzbieta,

Lengyelország:

— Budapestre 1965 óta járok. Sokat, évente háromszor jövök a magyar fővárosba kiállításokat előkészíteni. Első utamon meglepődtem: Varsó csupa új fala után Budapest sok régi, patinás épülete szokatlan volt. Azután megszerettem. Ha Pesten vagyok, legtöbbször magyar családok körében töltöm napjaimat, igen sok barátot szereztem. Egyszóval: Budapesten úgy érzem magam, mintha otthon lennék. Ami még tetszik itt, a Duna partján, a sok preszszó, étterem, park és amit az európai nagyvárosok életében páratlanul tartok: a sok fürdő. Kár, hogy csak este hétig vannak nyitva. Kedvenc étel: a bácskai rizses lecsó. Legkedvesebb utcám: a Körút.

John A. Quarrington,

Kanada:

A kanadai pavilon igazgatója másodszor jár hazánkban. Hogy mit fejlődött 1970 óta fővárosunk, azt majd csak a vásár után tudja megnézni, akkor szakít rá időt. Elektromérnök, skót származású, nyolc nyelven beszél.

— A hannoveri kiállításról érkeztem Budapestre. Már négy éve rendszeresen itt vannak a kanadai cégek; sok kapcsolatot létesítünk, az idén is jó üzleteket kötöttünk. Kedvező folyamatnak érzem a szakosodást, jövőre nekünk, kanadaiaknak is nagyobb gondot kell majd fordítanunk a Budapestre küldött áruk kiválasztására.

Renato Marques,

Brazília:

— Hazánkban a kelet-európai országok kereskedelmével foglalkozom. Diplomata vagyok, voltam már Poznanban és Plovdivban, Budapest után Bukarestbe megyek. Jól sikerült ez a vásár, üzletet kötöttünk textilfelékből, szó van élelmiszer-szerződésről, autóiipari cikkek, gyümölcs, húskonzervek, cipők és ruhafélék cseréjéről is.

— Brasilia lakójának hogy tetszik Budapest?

— Pest hangulatos, meghitt. Összehasonlíthatatlan Brasiliával. Önöknek vannak műemlékeik, a mi új fővárosunkban legfőbb a jövő emlékeit építik.

Richard Sumann,

Csehszlovákia:

— Hogyne tetszene Budapest, amikor itt születtem! — mondja a csehszlo-

vák pavilon igazgatója. — Azóta 29 év telt el. Szeretem a jubileumát ünneplő magyar fővárost, mert sokban hasonlít Prágára. Mindenekelőtt hangulatában. A híres pesti viccek nálunk is kedveltek, nemegyszer azért, mert azonos témákat figurálnak ki. A két város különöségeiben, városképében is hasonlatos. Valamit azért szóvá tennék: ha az ember bemegy valamelyik pesti étterembe, s magyarul rendel valamit, sokkal később szolgálják ki, mint a külföldieket. Nem hiszem, hogy az lenne a megoldás, ha emiatt ezentúl a pestiek valamilyen idegen nyelven kérnének ebédet, vacsorát a magyar fővárosban...

Valerie Short,

Anglia:

— Oh, meglep a kérdés: nagyon sok városban jártam már, de még soha, sehol nem kérdezték a véleményem. Mit is mondjak? — Imádom Budapestet, Európa egyik legszebb városát. Csak ez a hőség lenne! Ha otthon elmondom, hány fok volt itt, kollegáim felfognak a hírtől! — Legnagyobb élménye? — A budapesti ember. Barátságos, vonzó — hogy lehet az, hogy itt senki nem lesz ideges, hogy a pesti ember nem jön zavarba? Ez a jellegzetes vonás első ittlétemkor, az első pillanatban megragadott. Természetesen sok ismerősöm van, kár, hogy nincs annyi barátom, amennyit szeretnék.

— Mikor látjuk viszont Budapestet?

— Már júniusban. Hivatalos útra jövök, cégem, a Rank Xerox kiállításával, aztán szeretnék két hetet turistaként itt tölteni. És a konyhájuk... kedvenc étel: a hortobágyi hússos palacsinta, nem tudom, hányat ettem már meg —, maguknál mindig a hízás legszörnyűbb veszélye fenyeget...

Keiichi Izawa,

Japán:

— Többször voltam Budapesten — harmadszor most kiállítóként a BNV-n — sok városban jártam, innen Poznanba utazom. Szerintem Budapest: kis Párizs. Szeretem szép fekvéséért, tetszik, hogy rendben tartják. Konyhájuknak nincs párja a világon, ilyen jól étkezni sehol nem lehet. Szívesen nézem a Halászbástyáról a várost, nagyra becsülöm a budapesti embereket, üzletfeleim szívesek, előzékenyek. S ami még városukhoz kapcsol: vállalatunk, a Tokyo Juki, már 29 számítógépet szállított Magyarországra, s ebből sok Budapesten működik.

(MTI-fotó — Kozák Albert)